

Arrest

nr. 231 118 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 augustus 2018.

1.2. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juli 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Q. Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U verklaart op het moment van uw persoonlijk onderhoud 15 jaar en 3 maanden oud te zijn. U werd geboren in het dorp Angor Tak in de Uzbin-vallei in het district Surobi van de provincie Kabul. Toen u 13 jaar oud was begon u naar school te gaan. Uw vader was leraar aan het meisjeslyceum in Surobi. Uw moeder was huisvrouw. Uw moeder is met 4 van uw broers bij haar broer in Afghanistan. Uw vader en broer W. vertrokken samen met u uit Afghanistan maar onderweg naar België zijn jullie van elkaar gescheiden geraakt.

U kreeg problemen met de taliban omwille van het werk van uw vader. Hij was sinds 2 jaar werkzaam als leraar op de meisjesschool van Surobi. Zo'n 7 maanden na aanvang kwamen de taliban dit te weten en vroegen uw vader met zijn werk te stoppen en zijn zonen naar de jihad te sturen. Uw vader ging hier niet op in en bleef verder werken. Uiteindelijk stuurden de taliban een dreigbrief naar uw vader. Ze vroegen hem om te stoppen met zijn werk en bij hen te komen om jihad te doen. Uw vader ging hier niet op in en bleef toch verder werken. Eén maand later kwam er een tweede dreigbrief. De taliban vroegen uw vader opnieuw om te stoppen met zijn werk en om jihad te komen doen, ook zijn zonen dienden zich aan te sluiten. Uw vader ging hier weer niet op in. Twee maanden later werd uw huis aangevallen door de taliban. U, uw broer W. en uw vader waren toen bij uw oom op bezoek en waren dus niet thuis. De taliban doorzochten jullie huis op zoek naar uw vader en u en uw broer. Ze konden jullie niet vinden en vernietigden de documenten van uw vader over zijn werk. Uw moeder lichtte jullie de volgende ochtend in over dit incident. Uw vader vond dat het niet langer veilig was voor jullie in Afghanistan. U, uw broer W. en uw vader verlieten daarop Afghanistan. Jullie reisden naar Iran. In Iran werden jullie echter van elkaar gescheiden. U zag uw broer en uw vader niet meer terug en heeft geen nieuws over hun lot. Uw vingerafdrukken werden op 16 april 2018 in Griekenland genomen. Op 17 augustus 2018 kwam u aan in België en op 21 augustus 2018 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban, een document over uw vader zijn werk, enkele foto's van uw vader zijn werk en de enveloppe waarmee deze opgestuurd werden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de taliban wegens de job van uw vader als leraar. Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw vader werkzaam was als leerkracht in de meisjesschool van Surobi (CGVS, p. 10) maar dat uzelf bijna niet naar school ging (CGVS, p. 13). U begon pas op latere leeftijd naar school te gaan, op uw 13 jaar, omdat er geen goede scholen in de regio zouden zijn (CGVS, p. 13). U zou niet vaak naar school zijn geweest omwille van de veiligheidssituatie in de regio en u mocht van uw vader zelden het huis verlaten (CGVS, p. 14). Echter is het opmerkelijk dat uw vader wel bleef doorwerken ondanks de onveiligheid. Meer nog, hij bleef ook doorwerken als leraar nadat hij bedreigingen had ontvangen van de taliban wegens zijn job. Eerst werd hij verschillende keren mondeling aangesproken met de vraag te stoppen met werken en bleef hij doorwerken (CGVS, p. 16, 17). Hij kreeg daarna een brief waarin hem gevraagd werd te stoppen met werken maar legde deze gewoon naast zich neer. Hij nam ook geen specifieke voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 17). Zelfs na een tweede dreigbrief bleef uw vader ongestoord verder werken. Het is bevreemdend dat uw vader geen voorzorgsmaatregelen nam en ook dergelijke bedreigingen door de taliban zomaar naast zich neerlegde.

Opmerkelijk hierbij is ook dat er tussen beide dreigbrieven niks gebeurde (CGVS, p. 19), de taliban lieten uw vader blijkbaar verder met rust. Wanneer er u bovendien gevraagd wordt naar de inhoud van de tweede dreigbrief die u trouwens voorlegt, stelt u dat u het niet weet omdat u de brief zelf niet gelezen heeft (CGVS, p. 18). Dit is opvallend. Men kan immers verwachten dat u wel enige interesse zou vertonen in de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, te meer het om een concreet bewijs gaat van uw problemen. Over het moment waarop de bedreigingen begonnen tegen uw vader kan u ook niet echt een duidelijk antwoord geven. Zo verklaart u op een bepaald moment dat uw vader twee jaar aan het werken was als leraar en dat toen de problemen begonnen (CGVS, p. 16). Even later merkt u op dat de problemen begonnen zo'n 7 à 8 maand nadat uw vader begon met werken als leraar (CGVS, p. 17). De dreigbrieven zouden pas later gekomen zijn, aanvankelijk kreeg hij mondelinge bedreigingen. De tweede dreigbrief kwam zo'n 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 19), de eerste een maand eerder (CGVS, p. 18). Indien de taliban daadwerkelijk uw vader wilden doen stoppen met zijn werk als leraar is het niet aannemelijk dat ze zoals kan afgeleid worden uit uw verklaringen meer dan een jaar lang enkel vragen te stoppen, zonder meer. Bovendien is het ook opmerkelijk dat ze twee maanden niks van zich laten horen na de tweede dreigbrief, waarna ze plotseling jullie huis binnenvallen. Men zou verwachten dat de taliban daadkrachtig en direct optreden gezien hun reputatie. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het gegeven dat uw vader werkzaam was als leraar is op zich geen reden om u internationale bescherming te verlenen. Bovendien blijkt uit informatie dat de houding van de taliban ten aanzien van onderwijs aan verandering onderhevig is en dat onderwijzend personeel niet (meer) per definitie als tegenstander gepercipieerd wordt. Het is dan ook niet zo dat u als zoon van een leraar problemen sowieso zou hebben. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat bedreigingen tegen onderwijzend personeel vaak afhankelijk zijn van een lokale dynamiek. Zo zijn er vaak akkoorden tussen lokale taliban en scholen. Andere risicofactoren die meespelen of een lesgever bedreigd wordt zijn verder iemands geslacht, regio van origine, het feit of de school of het individu de lokale richtlijnen van de opstandelingen volgt of niet, banden met buitenlandse sponsors, uitspraken tegen de taliban en dergelijke.

U kan ook niet zeggen wat er na uw vertrek nog is voorgevallen (CGVS, p. 19). U weet niet of de taliban nog naar uw huis gekomen zijn om jullie te zoeken (CGVS, p. 20). Uw oom met wie u nog contact heeft zou u hier niks over gezegd hebben, wat eveneens opmerkelijk is (CGVS, p. 19). Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat uw moeder met uw jongere broers zou verhuisd zijn maar dat u niet weet naar waar (CGVS, p. 19, 20). Uw oom zou u gewoon verteld hebben dat ze zijn verhuisd zonder te zeggen waar en u heeft het klaarblijkelijk ook niet gevraagd. Het CGVS ziet niet in waarom uw oom deze informatie voor u verborgen zou houden. Dat u hierover niet duidelijk bent komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

U haalde nog aan dat de taliban ook wilden dat uw vader zijn zonen naar hen stuurde voor jihad. Uit de objectieve informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit

voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban nu over mobiele eenheden beschikken om deze te korten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval. Bij u op school werd er nooit over de taliban gesproken (CGVS, p. 20) en ook in de moskee werd er over dit onderwerp niks gezegd (CGVS, p. 20). Onderling met vrienden werd dit thema evenmin aangesneden (CGVS, p. 21), wat gezien de Afghaanse situatie opmerkelijk is. Uzelf werd ook nooit persoonlijk door de taliban aangesproken (CGVS, p. 20). Dit zelfde geldt ook voor minderjarigen. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed.

Het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent is op zich niet voldoende om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. Het handgeschreven document dat uw problemen moet aantonen kan niet overtuigen (stuk vier). Het betreft geen officieel document dat werd uitgegeven door een officiële instantie en vertoont een gesolliciteerd karakter. Het werd opgesteld ten behoeve van u en bezit geen objectieve bewijskracht. Daarnaast betreft het een kopie die makkelijk te vervalsen is mits het nodige knip- en plakwerk. De foto's die uw vader zouden moeten voorstellen tijdens zijn werk als leraar kunnen evenmin problemen aantonen. Hierbij moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De dreigbrief van de taliban die u neerlegt kan evenmin als bewijs aanzien worden. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst

wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan** Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 4 van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan

regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), **COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_distri ct_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance

Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid “(*afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*)”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 11 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-68 en 153-157, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)*” van 25 april 2019 en het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 26 van het KB CGVS en de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van voornoemde wet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verder is de Raad geen ‘*algemeen beginsel van de voorzichtigheid*’ bekend. Derhalve dient te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van de werkzaamheden van zijn vader als leerkracht op een meisjeslyceum. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaring als zou zijn vader werkzaam zijn geweest als leerkracht in de meisjesschool van Surobi zonder specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen, zelfs niet nadat hij meermaals zou zijn bedreigd door de taliban, haaks staat op zijn bewering dat hijzelf bijna niet naar school ging omwille van het gebrek aan goede scholen, alsook de veiligheidssituatie; (ii) van verzoeker verwacht kan worden dat hij interesse zou vertonen in de documenten die hij voorlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen niet het geval is nu hij niets weet over de inhoud van de tweede dreigbrief; (iii) verzoeker geen duidelijk antwoord kan geven aangaande het ogenblik waarop de bedreigingen begonnen tegen zijn vader; (iv) het niet aannemelijk is dat, zo de taliban daadwerkelijk verzoekers vader wilden doen stoppen met zijn werk als leraar, zij meer dan een jaar enkel zouden vragen te stoppen en bovendien twee maanden niets van zich zouden laten horen na de tweede dreigbrief om vervolgens plotseling de woning van verzoekers familie binnen te vallen; (v) het gegeven dat verzoekers vader werkzaam was als leraar op zich geen reden is om verzoeker internationale bescherming te verlenen; (vi) de vaststelling dat verzoeker niet kan vertellen wat er na zijn vertrek nog is voorgevallen verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; (vii) met betrekking tot verzoekers bewering als zouden de taliban van verzoekers vader hebben geëist om zijn zonen voor jihad naar hen te sturen, moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt en zelfs dan nog meestal op collectief niveau, waarvan *in casu* geen sprake; (viii) het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij *“tot de groep van jongens en mannen [behoort] die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)”* en (viii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.5.1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

2.3.2.5.2. Voorts wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader als leraar.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader niet kunnen overtuigen. Zo geeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat zijn vader 36 jaar is (administratief dossier, stuk 15, vraag 15A), doch laat hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstaan dat zijn vader, tot aan hun vertrek uit Afghanistan in 2018, twee jaar als leerkracht heeft gewerkt en voordien niets speciaals van werk deed, dat hij studeerde (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Dat verzoekers vader, die nochtans een gezin te onderhouden had - zoals verzoeker overigens zelf benadrukt in zijn verzoekschrift -,

voorheen geen enkele andere beroepsactiviteit zou hebben uitgeoefend is naar het oordeel van de Raad allerm minst geloofwaardig. Zelfs rekening houdend met verzoekers jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij geloofwaardige verklaringen zou afleggen over de beroepsactiviteiten van zijn vader, *quod non*. Te meer daar deze, volgens zijn verklaringen in het verzoekschrift (p. 4), nochtans de enige bron van inkomst zouden zijn geweest voor het gezin.

Tevens dient te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader enerzijds als leerkracht in het meisjeslyceum in Surobi tewerk zou zijn gesteld (administratief dossier, stuk 6, p. 10), maar zijn eigen zoon anderzijds slechts op dertienjarige leeftijd naar school zou hebben laten gaan (administratief dossier, stuk 6, p. 13). Dat dit te wijten zou zijn aan het feit dat er geen degelijke scholen in de omgeving aanwezig waren, kan allerm minst overtuigen nu verzoeker zelf aangeeft dat de school waar hij alsnog zou hebben schoolgelopen voor twee jaar evenmin een "*deftige school*" was en dit schijnbaar toen geen hinderpaal vormde om alsnog school op te starten (administratief dossier, stuk 6, p. 13). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat zijn vader de kinderen zoveel mogelijk binnenshuis hield, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans aangaf dat zijn vader hem niet buiten liet gaan wanneer hij niet op school was (administratief dossier, stuk 6, p. 14), hetgeen erop duidt dat hij wel degelijk naar school kon gaan en hiervan niet thuis gehouden werd. Hoe dan ook, dient erop gewezen dat verzoeker later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij tijdens de schoolvakanties onder meer in het dorp ging spelen en af en toe op uitstap ging naar '*raiz bagh*' (administratief dossier, stuk 6, p. 15), hetgeen zijn bewering als zou hij van zijn vader zo goed als steeds binnenshuis moeten blijven danig relativeert.

Dat verzoeker verklaart dat zijn vader bovendien geen specifieke voorzorgsmaatregelen nam nadat hij verschillende keren mondeling en later ook schriftelijk de vraag had gekregen van de taliban om te stoppen met werken en hij ook na een tweede dreigbrief onverstoord bleef verder werken (administratief dossier, stuk 6, p. 17), is allerm minst plausibel. De door verzoeker geschetste context van onveiligheid ten gevolge van de aanwezigheid van de taliban in zijn regio indachtig, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoekers vader geen enkele vorm van voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen. De argumentatie dat het leerkracht zijn van verzoekers vader de enige broodwinning was voor het gezin, kan hieraan geen afbreuk doen. Ook verzoekers verweer als zou hij als minderjarig kind van ongeveer dertien of veertien jaar oud mogelijk niet op de hoogte zijn gebracht door zijn ouders over eventuele voorzorgsmaatregelen kan niet overtuigen. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en dat zij hen aldus zouden waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen en hun voorzorgsmaatregelen zouden nemen. Te meer nu verzoeker aangeeft dat de taliban verzoekers vader zou hebben aangemaand om zijn zonen voor jihad naar hen te sturen, alsook dat zijn zonen de gevolgen zouden ervaren als hij niet stopte met zijn werkzaamheden als leerkracht (administratief dossier, stuk 6, p. 17) en zij aldus in het vizier zouden zijn gekomen van de taliban. Dat verzoekers vader slechts aan verzoeker meegaf niet naar buiten te gaan maar wel gewoon naar school te laten gaan (administratief dossier, stuk 6, p. 14), kan in de door verzoeker geschetste context van aanhoudende aanmaningen en zelfs bedreigingen vanwege de taliban naar verzoekers vader, alsook zijn zonen toe, bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht. Dit klemt des te meer daar verzoeker aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader thuis over zijn problemen en zorgen vertelde (administratief dossier, stuk 6, p. 17).

De door verzoeker geschetste gang van zaken kan bovendien evenmin overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban, zo zij daadwerkelijk erop gebrand zouden zijn geweest om een halt toe te roepen aan de werkzaamheden van verzoekers vader als leerkracht, geen actie zouden hebben ondernomen wanneer verzoekers vader na eerst reeds mondelinge bedreigingen te hebben ontvangen, nog steeds niet afzag van zijn job als leerkracht na de eerste dreigbrief (administratief dossier, stuk 6, p. 19). Dat zij bovendien na een tweede dreigbrief niets van zich lieten horen om vervolgens plotseling na twee maanden de woning van verzoekers gezin binnen te vallen (administratief dossier, stuk 6, p. 19), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste vluchtrelaas. Er kan immers worden verwacht dat de taliban daadkrachtig en direct optreden gelet op hun reputatie als georganiseerde, gewapende groepering. Het betoog in het verzoekschrift dat er mogelijk wel iets gebeurde tussen de twee dreigbrieven, maar dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen nu verzoeker zelf aangeeft dat zijn vader over zijn problemen vertelde thuis en zijn ongerustheid uitdrukte (administratief dossier, stuk 6, p. 17) en het gelet op de door verzoeker geschetste context waarbij hijzelf en zijn broers tevens het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van de eisen van de taliban, niet aannemelijk is dat zijn vader hen niet zou hebben

ingelicht over de precieze dreiging die uitging van de taliban. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat het volkomen aannemelijk is dat de taliban niet meteen geweld wenste te gebruiken, maar eerst trachtte de vader van verzoeker te overtuigen om zijn werk op te geven en hem op die manier in hun kamp te krijgen, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen. Dat het in twijfel trekken van deze afwachtende houding van de taliban met betrekking tot hun eis aan verzoekers vader om zijn werkzaamheden als leerkracht stop te zetten haaks staat op de vaststelling dat de taliban niet altijd gewelddadig optreden bij een gedwongen rekrutering, kan evenmin worden gevolgd nu het om twee verschillende soorten situaties gaat en uit de informatie beschikbaar uit het administratief dossier blijkt dat de handelswijze van de taliban in dezen verschilt (*infra*).

Daarnaast relateert ook verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van de door hem voorgelegde tweede dreigbrief de door hem geschetste vrees (administratief dossier, stuk 6, p. 18). Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om de inhoud te achterhalen van de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, te meer het om een concreet bewijs gaat van verzoekers voorgehouden problemen. Dat verzoeker niet in staat zou zijn om Pashtou te lezen zoals hij in het verzoekschrift beweert, hetgeen ter sprake zou zijn gekomen tijdens het persoonlijk onderhoud maar niet tot uiting werd gebracht in de notities van het persoonlijk onderhoud, kan niet worden gevolgd. Vooreerst dient in dit verband te worden aangestipt dat verzoeker en zijn voogd een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vroegen en ontvingen (administratief dossier, stuk 5). Overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Gezien verzoeker, zijn voogd of advocaat omtrent de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze verslagen en kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoekers *post-factum* verklaring als zou hij geen Pashtou kunnen lezen danig gerelativeerd wordt in het licht van volgende vaststellingen. Zo merkt de Raad op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins heeft aangegeven dat hij analfabeet was (administratief dossier, stuk 17, vraag 11), dat hij bovendien probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (bijlage 26, vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs) en dat hij bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft de koran te hebben uitgelezen (administratief dossier, stuk 6, p. 14).

Verzoekers desinteresse in de evolutie van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan - hij kan immers niet zeggen of er nog iets is voorgevallen of dat de taliban nog naar zijn huis zouden zijn gekomen om hem te zoeken -, alsook de vaststelling dat hij niet zou weten waar zijn moeder en zijn jongere broers thans zouden verblijven (administratief dossier, stuk 6, p. 19-20), is eveneens onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn vluchtrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekers oom hem enerzijds wil sparen gelet op zijn jeugdige leeftijd en anderzijds zichzelf niet in gevaar wil brengen uit angst om afgeluisterd te worden, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat zijn jongere broers nog in Afghanistan verblijven en aldus het risico lopen - minstens als ze ouder zijn - om eveneens gevisieerd te worden door de taliban, nadat deze al verzoeker en zijn oudere broer zouden hebben (administratief dossier, stuk 6, p. 20).

2.3.2.5.3. Zo er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader als leerkracht, dient te worden vastgesteld dat deze op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde

vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', de COI Focus "*Afghanistan. Onderwijs in Afghanistan*" van maart 2018) blijkt vooreerst dat de houding van de taliban ten aanzien van onderwijs aan verandering onderhevig is en dat zij in een verklaring van augustus 2016 een absoluut verbod op het aanvalen van onderwijsinfrastructuur en –personeel hebben verkondigd, alsook dat zij onderwijzend personeel niet (meer) per definitie als tegenstander percipiëren. Hoewel doelgerichte aanvallen op scholen en onderwijzend personeel nog voorkomen, zijn zij niet langer systematisch. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat bedreigingen tegen onderwijzend personeel vaak afhankelijk zijn van een lokale dynamiek. Zo zijn er vaak akkoorden tussen de lokale taliban en scholen. Andere risicofactoren die meespelen zijn een uitgesproken houding tegen de taliban, beschuldigingen van spionage, het doorgeven van informatie aan de provinciale overheid of bepaalde politieke connecties. Hieruit volgt dat het enkele feit dat verzoeker de zoon is van een leraar, niet kan volstaan om in zijn hoofde een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te nemen. Bovendien blijkt uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2019 dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Het betoog dat de taliban wel degelijk bezwaren heeft tegen het onderwijs van meisjes en de verwijzing naar Malala Yousafzai, kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker *in concreto* een vrees voor vervolging te weerhouden. Te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat sommige voormalige leiders van het talibanregime uit de jaren 1990 thans zelf onderwijs inrichten, waar ook meisjes onderwezen worden. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.5.4. Waar verzoeker - onder verwijzing naar het EASO-rapport, "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Recruitment by armed groups*" van september 2016, het rapport "*Amnesty International, Forced Back to Danger: Asylum-seekers Returned from Europe to Afghanistan*" van 5 oktober 2017, het rapport "*United States Department of Labor, 2017 Findings on the Worst Forms of Child Labor – Afghanistan*" van 20 september 2018 en het UNHCR-rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 - erop wijst dat rekrutering door de Taliban een tweeledig doel had (enerzijds het afschrikken van verzoekers vader en anderzijds het verzekeren dat de kinderen het 'juiste' pad zouden bewandelen) en hij nog betoogt dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkomt in Afghanistan in het algemeen en in Surobi in het bijzonder en minderjarigen het risico lopen om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, slaagt hij er niet in te overtuigen. Vooreerst dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*" van september 2016) blijkt dat het voorkomen van gedwongen rekrutering in direct verband staat met het niveau van druk op de taliban. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk en staan zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden zijn er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moeten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk (p. 22). Echter, blijkt uit diezelfde informatie dat de taliban over mobiele eenheden beschikken die kunnen worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten te dichten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Bijkomend blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier nog dat minderjarigen die worden gerekruteerd over het algemeen niet worden ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa 's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed. *In casu* is dit niet het geval. Hoewel verzoeker aangeeft naar de madrassa te zijn gegaan (administratief dossier, stuk 6, p. 14), kan uit zijn verklaringen allerminst volgen dat er sprake was van enige vorm van brainwashing. Bovendien geeft verzoeker aan dat er bij hem op school nooit over de taliban werd gesproken en ook in de moskee werd er over dit onderwerp niets gezegd (administratief dossier, stuk 6, p. 20). Verzoeker verklaart tevens dat het onderwerp onderling met vrienden evenmin werd aangesneden (administratief dossier, stuk 6, p. 21), hetgeen gelet op de Afghaanse context op zich niet kan overtuigen. Tevens geeft hij aan zelf nooit persoonlijk te zijn aangesproken door de taliban (administratief dossier, stuk 6, p. 20). In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de kinderen in verzoekers regio van herkomst duidelijk van hun ouders de instructie kregen om te

zwijgen over dit thema om op die wijze de kans te verkleinen dat zij in de problemen zouden komen, wijst de Raad erop dat dit een *post-factum* verklaring betreft die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en overwegingen.

2.3.2.5.5. Het enkele feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is, volstaat niet om te besluiten dat hij tot de groep van jongens en mannen behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden door AGE's of door de ALP. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "*Eligibility guidelines*" van 30 augustus 2018 waarin gesteld wordt dat "*depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliates to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs*" ("*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, p. 55). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie in het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins.

2.3.2.5.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: "(...) Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. Het handgeschreven document dat uw problemen moet aantonen kan niet overtuigen (stuk vier). Het betreft geen officieel document dat werd uitgegeven door een officiële instantie en vertoont een gesolliciteerd karakter. Het werd opgesteld ten behoeve van u en bezit geen objectieve bewijskracht. Daarnaast betreft het een kopie die makkelijk te vervalsen is mits het nodige knip- en plakwerk. De foto's die uw vader zouden moeten voorstellen tijdens zijn werk als leraar kunnen evenmin problemen aantonen. Hierbij moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De dreigbrief van de taliban die u neerlegt kan evenmin als bewijs aanzien worden. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan." Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.6. Waar verzoeker er nog op wijst dat het persoonlijk onderhoud een psychologisch zware gebeurtenis is voor zulke jonge verzoeker om internationale bescherming en hij traumatiserende incidenten heeft meegemaakt en hij hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd alsook deze traumatiserende incidenten, dient erop gewezen dat hoger is komen vast te staan dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd (*supra* 2.3.2.5.1.). Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch zijn voogd of advocaat die hem bijstonden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verder wijst de Raad erop dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens

de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch van hem kan worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat verzoekers herkomst uit het dorp Angor Tak in de Uzbin-vallei, district Surobi, provincie Kabul in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist.

Voor wat betreft de specifieke veiligheidssituatie beperkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn analyse in de bestreden beslissing, alsook in de aanvullende nota van 11 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) tot de vaststelling dat de provincie Kabul in zijn geheel genomen erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Verder merkt de commissaris-generaal op dat het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden doelgericht van aard is en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Op basis hiervan besluit de commissaris-generaal dat er actueel voor burgers in Surobi, provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

Echter staat niet ter betwisting dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Angor Tak in de Uzbin-vallei. Niettegenstaande in de beschikbare informatie gesteld wordt dat UNOCHA het district Surobi in functie van de ernst van het conflict (*'conflict severity'*) in 2018 in de derde hoogste categorie plaatst (p. 165) blijkt de situatie in de Uzbin-vallei op het eerste gezicht te verschillen van de rest van het district. Zo blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier, meer bepaald het rapport *"EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation"* van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dat AAN in een rapport van 9 juli 2015 melding maakt van het feit dat de invloed van de overheid in de Uzbin-vallei in het district Surobi zwakker was geworden (p. 163). Ook UNODC (United Nations Office on Drugs and Crime) omschrijft de veiligheid in de Uzbin-vallei in het district Surobi als erg slecht (p. 163) (zie tevens de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)"* van 25 april 2019, p. 4). Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk gehoor dat ondanks het feit dat hij nog in contact staat met zijn oom, verzoeker slechts summier gehoord werd over de aanwezigheid van zijn familie in zijn regio van herkomst met het oog op een eventuele terugkeer. Dit geldt in het bijzonder nu verzoeker op het ogenblik van zijn persoonlijk gehoorverslag slechts vijftien jaar oud was.

Rekening houdend met verzoekers minderjarigheid en de onduidelijkheid over de aanwezigheid van zijn familie in zijn regio van herkomst dringt zich een verder en volledig onderzoek op om deze elementen uit

te klaren in samenhang met de specifieke veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, de Uzbin-vallei.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER